

Artykuł 13 część A ust. 1 lit. g) i h) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku w związku z ust. 2 lit. b) tego artykułu należy interpretować w ten sposób, że świadczenie usług w charakterze pośrednika między osobami poszukującymi a osobami oferującymi usługę opieki nad dziećmi wykonywane przez podmiot prawa publicznego lub podmiot uznany przez zainteresowane Państwa Członkowskie za mający charakter społeczny, może podlegać zwolnieniu na mocy ww. przepisów wyłącznie w przypadku gdy:

- sama usługa opieki nad dziećmi spełnia przesłanki zwolnienia przewidziane na mocy tych przepisów;
- charakter i jakość usługi jest tego rodzaju, że rodzice nie mieliby możliwości uzyskania usługi o podobnej wartości bez skorzystania z usług świadczonych przez taki podmiot;
- głównym celem tych ostatnich usług nie jest osiągnięcie dodatkowego dochodu dla instytucji poprzez dokonywanie transakcji będących w bezpośredniej konkurencji z działalnością przedsiębiorstw prowadzących działalność gospodarczą, objętych podatkiem od wartości dodanej.

(¹) Dz.U. C 284 z 20.11.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 9 lutego 2006 r.

w sprawie C-473/04 Plumex przeciwko Young Sports NV (¹) (wniosek Hof van Cassatie o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)

(Współpraca sądowa — Rozporządzenie (WE) nr 1348/2000 — Artykuły 4-11 i 14 — Doręczenia dokumentów sądowych — Doręczenie za pośrednictwem agencji — Doręczenie pocztą — Związek pomiędzy sposobami przekazywania i doręczania dokumentów sądowych — Pierwszeństwo — Termin do wniesienia apelacji)

(2006/C 86/15)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C- 473/04 mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 68 WE i art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hof van Cassatie (Belgia) postanowieniem z dnia 22 października 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 listopada 2004 r., w postępowaniu: Plumex przeciwko Young Sports NV, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský (sprawozdawca),

A. La Pergola, S. von Bahr i A. Borg Barthet, sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 lutego 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania w Państwach Członkowskich sądowych i pozasądowych dokumentów w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie ustanawia ono żadnej hierarchii pomiędzy sposobami przekazywania i doręczania dokumentów, o których mowa w art. 4–11 i 14, i że w rezultacie możliwe jest doręczenie dokumentu sądowego za pomocą jednego z tych sposobów lub łącznie za pomocą obu.
2. Rozporządzenie nr 1348/2000 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji, gdy miało miejsce łączne zastosowanie sposobów przekazywania i doręczania, o których mowa w art. 4–11 i 14, to w celu ustalenia rozpoczęcia biegu terminu procesowego związanego z doręczeniem dokumentu adresatowi należy odnieść się do daty pierwszego doręczenia dokonanego zgodnie z prawem.

(¹) Dz.U. C 19 z 22.01.2005 r.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 26 stycznia 2006 r.

w sprawie C-2/05 (wniosek Arbeidshof te Brussel o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Rijkdsdienst voor Sociale Zekerheid przeciwko Herbosch Kiere NV (¹)

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Określenie właściwego ustawodawstwa — Pracownicy delegowani w innym Państwie Członkowskim — Zakres formularza E 101)

(2006/C 86/16)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C- 2/05, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia), postanowieniem z dnia 23 grudnia 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 5 stycznia 2005 r., w postępowaniu: Rijkdsdienst voor Sociale Zekerheid przeciwko Herbosch Kiere NV, Trybunał (czwarta izba), w składzie: N. Colneric (sprawozdawca), pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, J. N. Cunha Rodrigues i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 26 stycznia 2006 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Do momentu cofnięcia formularza E 101 lub stwierdzenia jego nieważności przez władze Państwa Członkowskiego, które go wydały zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 czerwca 1983 r., zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2195/91 z dnia 25 czerwca 1991 r., jest on wiążący dla właściwej instytucji i sądów Państwa Członkowskiego, do którego pracownicy zostali delegowani. Tym samym sąd Państwa Członkowskiego przyjmującego takich pracowników nie jest uprawniony do badania ważności formularza E 101 w zakresie poświadczenia faktów, w oparciu o które formularz taki został wydany, w szczególności istnienia bezpośredniego związku — w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem nr 2001/83, zmienionego rozporządzeniem nr 2195/91, w związku z pkt 1 decyzji nr 128, Komisji administracyjnej ds. zabezpieczenia społecznego pracowników migrujących z dnia 17 października 1985 r. dotyczącej stosowania art. 14 ust. 1 lit. a) i art. 14 b ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 — pomiędzy przedsiębiorstwem prowadzącym działalność w jednym Państwie Członkowskim a pracownikami przez nie delegowanymi na terytorium innego Państwa Członkowskiego w okresie obejmującym ich delegowanie.

(¹) Dz.U. C 82 z 02.04.2005.

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-456/05)

(2006/C 86/17)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 23 grudnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Hansa Støvlbæka i Sabine Grünheid, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że stosując przepisy przejściowe i przepisy służące ochronie praw nabytych, na mocy których psychoterapeuci uzyskują dopuszczenie lub zgodę na wykonywanie zawodu niezależnie od obowiązujących przepisów

regulujących dopuszczenie do wykonywania zawodu, wyłącznie w odniesieniu do tych psychoterapeutów, którzy wykonywali swój zawód w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego oraz nieuwzględniając porównywalnej lub podobnej działalności zawodowej psychoterapeutów w innych Państwach Członkowskich, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE;

2) obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy niemieckich przepisów przejściowych dotyczących dopuszczenia do wykonywania zawodu niezależnie od potrzeby, psychoterapeuta może tylko wtedy uzyskać zgodę na wykonywanie zawodu w miejscu przez siebie wybranym, a w miejscu tym nie potrzeby zatrudniania go, gdy w przeszłości prowadził w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego działalność wymagającą ochrony. W opinii Komisji przepis taki narusza prawo przedsiębiorczości ustanowione w art. 43 Traktatu WE, przyjmując, że jedynie działalność prowadzona w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego jest brana pod uwagę przy analizowaniu czy uprzednia działalność zasługuje na objęcie ochroną i nie poruszając kwestii, czy opieka terapeutyczna udzielana osobom objętym ubezpieczeniem w innych Państwach Członkowskich ma taką samą wartość lub jest podobna.

Postanowienia Traktatu WE dotyczące prawa przedsiębiorczości mają w tym przypadku zastosowanie. Nie podważa tego wniosku fakt, że sporny przepis stanowi część niemieckiego systemu zabezpieczenia społecznego. Choć Państwa Członkowskie są uprawnione do swobodnego kształtowania swoich systemów zabezpieczenia społecznego, ich przepisy powinny pozostawać w zgodności z przepisami prawa wspólnotowego, a w szczególności z podstawowymi swobodami gwarantowanymi przez Traktat WE. Omawiany niemiecki przepis nie spełnia tego wymogu, jako że powstrzymuje osoby z innych Państw Członkowskich, które zamierzają prowadzić działalność zawodową i które uprzednio leczyły osoby objęte ubezpieczeniem w innych Państwach Członkowskich, przed przeniesieniem ich praktyk do Niemiec.

Sporny niemiecki przepis nie spełnia ustanowionego przez Trybunał wymogu uzasadnienia, odnoszącego się do krajowych przepisów utrudniających korzystanie z zagwarantowanego Traktatem prawa przedsiębiorczości. Po pierwsze powoduje pośrednią dyskryminację, gdyż skierowany jest raczej do psychoterapeutów z innych Państw Członkowskich niż z Niemiec. Podczas gdy niemieccy psychoterapeuci wykonywali co do zasady swój zawód w Niemczech w ramach niemieckiego systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, psychoterapeuci z innych Państw Członkowskich nie prowadzili uprzedniej porównywalnej działalności w Niemczech. Po